

De Rafelranden van de Illusie

13+1 vertellingen over wat waar lijkt, wat waar voelt
en wat nooit waar was.

Deel 2 in de Rafelranden trilogie

Bert Klinkenberg

Auteursrecht © 2026 door Bert Klinkenberg.

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke manier dan ook zonder schriftelijke toestemming, behalve in het geval van korte citaten in kritische artikelen of recensies. Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volledig toevallig.

Bij de totstandkoming van deze boekenreeks is gebruikt gemaakt van AI voor correcties in stijl, grammatica en omslagontwerp.

Contactadres: info@bertklinkenberg.nl – www.bertklinkenberg.nl

Redactie: Erica van Dijk

ISBN: 978-9-46546-981-2 (eBook editie)

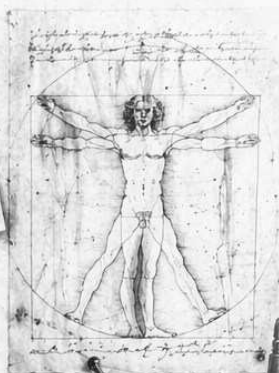
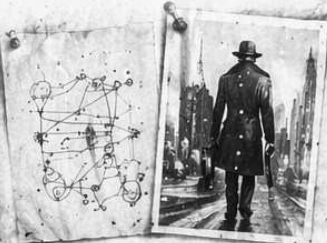
ISBN: 978-9-46546-980-5 (Paperback editie)

ISBN: 978-9-46546-979-9 (Hardcover editie)

<i>Een woord vooraf</i>	5
<i>1 Het Laatste Rondje in de 'Areopagus'</i>	1
<i>2 Het Amber-Protocol</i>	19
<i>3 De Curator van de Afgrond</i>	41
<i>4 Het Paradox-protocol van Pendleton</i>	61
<i>5 De Zoete Appels van Eden's Slot</i>	79
<i>6 De Vloek van de Eeuwige Waakzaamheid</i>	99
<i>7 Het Sepia-Silhouet van Bella Bright</i>	115
<i>8 De Schrijver in de Schaduw</i>	133
<i>9 De Welwillende Kerker van mevrouw Marsh</i>	149
<i>10 Het Bittere Dessert van Charles Blight</i>	167
<i>11 De Hand van de Meester</i>	185
<i>12 De Schaduw van de Zijdevlinder</i>	201
<i>13 De Plastic Patriarch</i>	219
<i>13+1 De Winnende Hand</i>	237
<i>Een woord achteraf</i>	255

Wat we waar
achten, is vaak
slechts het verhaal
dat we gewend
zijn te geloven.

Verhalen
zijn spiegels.
Waarheid
is het licht
erachter.

Dit boek is voor iedereen
die voelt dat verhalen niet alleen worden geschreven,
maar ook ontstaan —
ergens tussen de mens en wat hij zelf heeft gecreëerd.

Voor hen die begrijpen
dat een schrijver nooit alleen werkt,
maar beweegt in een veld van ideeën, herinneringen
en soms... iets dat terug fluistert.

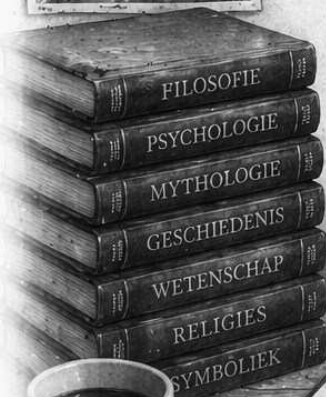
Bij het ontstaan van deze verhalen
heb ik gebruikgemaakt van technologie die ons
denken weerspiegelt, verscherpt,
en af en toe op onverwachte wijze aanvalt.

Maur vergis je niet —
de vragen, de twijfel, en de onrust
die tussen deze pagina's leven
zijn onmiskenbaar menselijk.

Dit boek is daarom ook voor jou, lezer —
want pas wanneer je leest, interpreteert en betekenis geeft,
wordt duidelijk wie hier werkelijk het verhaal schrijft.

Bert Klinkenberg

De realiteit is te complex
voor één enkel verhaal.

Een woord vooraf

U heeft dit boek geopend.

Dat lijkt een onschuldige handeling. Een kleine beweging van papier, een keuze van enkele seconden. Maar vergis u niet. Sommige deuren zijn niet gemaakt van hout. Sommige sleutels bestaan uit woorden.

Toen ik u de vorige keer ontmoette, spraken we over de rafelranden van de werkelijkheid. Over de kleine scheurtjes in het decor waarachter soms iets zichtbaar werd dat eigenlijk verborgen had moeten blijven. U heeft dat avontuur overleefd. Althans, dat hoop ik.

Dit keer bevinden we ons op gevaarlijker terrein.

De werkelijkheid is namelijk een opmerkelijk koppig verschijnsel. Zij heeft de neiging om, hoe vreemd ook, uiteindelijk weer op haar plaats te vallen. Een nachtmerrie eindigt. Een schaduw blijkt een kapstok. Een stem in de gang blijkt slechts de wind.

Met illusies ligt dat anders.

Illusies verdwijnen niet wanneer het licht aangaat. Integendeel. Het zijn juist de dingen die wij het liefst geloven. De verhalen die wij onszelf vertellen omdat de waarheid soms een bijzonder oncomfortabele huisgenoot is. Illusies dragen nette pakken. Ze glimlachen vriendelijk. Ze verkopen zekerheid, betekenis en geruststelling tegen een prijs die meestal pas later zichtbaar wordt.

De mensen die u op de komende bladzijden zult ontmoeten, zijn daar allen op hun eigen wijze slachtoffer van. Sommigen zoeken antwoorden. Sommigen zoeken macht. Sommigen zoeken verlossing. En enkelen zoeken slechts een klein beetje geluk.

Maar zoals elke goede illusionist weet: de vrijwilliger uit het publiek verdwijnt nooit echt door toverkracht. Er zit altijd een mechanisme achter de truc.

De vraag is alleen wie uiteindelijk in de kist ligt.

Daarom opnieuw een vriendelijk advies van uw verteller.

Lees deze verhalen niet gehaast. Lees ze laat op de avond, wanneer het huis stil wordt en het verschil tussen herinnering, droom en werkelijkheid iets minder duidelijk is dan overdag. Dat is het uur waarop verhalen hun ware vorm aannemen.

En mocht u onderweg een gedachte tegenkomen die u liever niet had gehad, een vermoeden dat zich hardnekkig onder uw huid nestelt of een vraag die blijft rondspoken nadat het boek gesloten is...

...dan is dat vermoedelijk geen vergissing.

Welnu, de lamp brandt nog. De nacht wacht geduldig. En achter iedere deur staat iets dat beweert de waarheid te zijn.

Laten we samen ontdekken hoeveel daarvan gelogen is.

Veel leesplezier.

A handwritten signature in black ink, reading 'Bert Klinkenberg'. The script is fluid and cursive, with a long, sweeping underline that extends to the right.

Goedenavond,

Men zegt wel eens dat je in een café nooit over twee dingen moet praten: politiek en religie. Het zijn de enige onderwerpen die een beschaafd mens kunnen veranderen in een briesende stier. Maar wat gebeurt er als vier mannen, elk gewapend met de 'enige echte waarheid', elkaar treffen op een druilerige dinsdagavond?

Ze denken dat ze het universum in hun zak hebben. De een heeft de wet, de ander de genade, de derde de onderwerping en de vierde de stroom van de natuur. Ze discussiëren niet om te leren. O nee... ze discussiëren om te winnen. Ze bouwen torens van woorden die tot in de zevende hemel reiken.

Maar de hemel heeft een merkwaardig gevoel voor humor. Terwijl deze heren bakkeleien over wie de beste sleutel tot het paradijs heeft, vergeten ze naar de slotenmaker te kijken. En de slotenmaker, mijn vrienden, heeft een waarheid in pacht die geen van hun heilige boeken ooit heeft durven drukken.

Leest u mee met het laatste rondje in de 'Areopagus'. Het café is warm, de drank vloeit, en het vuur van de vroomheid begint gevaarlijk hoog op te laaien.

1 Het Laatste Rondje in de 'Areopagus'

HOOFDSTUK I: DE HEILIGE BORRELTAFEL

In de achterbuurten van Londen, verborgen tussen een vervallen boekwinkel en een stoffige schoenmaker, lag café 'De Areopagus'. Het was geen plek voor hippe cocktails of luide muziek. Het was een plek van donker eikenhout, koperen voetsteunen die glommen van de slijtage, en een barman die zo oud was dat men fluisterde dat hij de zondvloed nog had meegemaakt.

Op deze specifieke dinsdagavond zaten er vier stamgasten aan de ronde tafel in de verste hoek. Ze vormden een merkwaardig kwartet dat alleen in deze neutrale zone van rook en mout kon bestaan.

Daar was Vader Gregory, een man wiens witte boordje altijd wat te strak leek te zitten voor zijn gulle eetlust. Hij hield vast aan zijn glas zware trappist alsof het de heilige graal zelf was. Naast hem zat

Abraham, een gepensioneerd horlogemaker met een vinnige blik achter dikke glazen, die zijn Slivovitsj met uiterste precisie nipte. Tegenover hen zat Omar, een jonge intellectueel met een keurig getrimde baard die zijn muntthee met een bijna rituele traagheid roerde. En ten slotte was er Li-Wei, een man wiens leeftijd onmogelijk te schatten was, die kalm naar de rook van zijn pijp staarde, terwijl hij af en toe van zijn kommetje rijstwijf dronk.

"Het punt is," zei Vader Gregory, terwijl hij een schuimkraag van zijn bovenlip veegde, "dat zonder de verlossende liefde van het kruis de mensheid niet meer is dan een schip zonder roer. We zijn zondaars in de handen van een liefdevolle Vader. De geschiedenis is een rechte lijn naar het laatste oordeel."

Abraham snoof minachtend. "Een rechte lijn? Mijn beste Gregory, de geschiedenis is een contract! Een verbond in steen gehouwen. Wetten! Zeshonderddertien regels om precies te zijn. God is geen sentimentele oude opa; Hij is de hoogste Rechter. Zonder de Wet is er alleen maar chaos. Wij zijn het volk van het Boek, niet van het sprookje."

Omar zette zijn kopje thee met een hoorbare tik neer. "Met alle respect, heren, maar jullie dwalen beiden in extremen. De ene verdrinkt in emotie, de andere in bureaucratie. De waarheid is *Islam* – onderwerping. De absolute eenheid van Allah. Geen partners, geen zonen, geen ingewikkelde contracten. Alleen de rechte weg van de Profeet. Alles wat gebeurt, is de wil van de Almachtige. Jullie proberen de oceaan in een emmer te vangen."

Li-Wei glimlachte alleen maar, een glimlach die rimpels trok in zijn perkamenten gezicht. "De oceaan heeft geen emmer nodig," zei hij zacht. "De Tao die benoemd kan worden, is niet de eeuwige Tao. Jullie praten over Rechters en Koningen en Profeten. Dat zijn maar titels. De natuur stroomt waar zij wil. De leegte is nuttiger dan het wiel. Waarom vechten over wie de weg kent, als we de weg al zijn?"

De anderen vonden het maar vaag, maar de discussie was niet nieuw. Ze voerden dit gesprek al jaren, maar vanavond hing er een vreemde elektriciteit in de lucht. Misschien kwam het door de storm die buiten tegen de ruiten beukte, of door de barman die de hele avond nog geen woord had gezegd en alleen maar glazen stond te poetsen met een witte doek.

"Kijk naar de wereld!" riep Gregory uit, breed met zijn armen zwaaiend, waarbij hij bijna zijn bier omstootte. "Overal lijden, oorlog en pijn. Dat is het gevolg van het negeren van de christelijke naastenliefde. Als iedereen de weg van Christus zou volgen, zou dit café een voorportaal van de hemel zijn!"

"Onzin," kaatste Abraham terug. "Kijk naar de geschiedenis van de christelijke naastenliefde! Brandstapels en kruistochten. Nee, geef mij maar de Joodse discipline. Het debat, het intellect, de studie. Wij zijn degenen die de wereld hebben geleerd na te denken!"

Omar leunde naar voren, zijn ogen flitsten. "En wij hebben de wereld de wetenschap en de geometrie gegeven, terwijl jullie in Europa nog in de modder leefden! De Koran is de ultieme correctie op jullie vervalste geschriften. Wij hebben de zuiverheid bewaard die jullie zijn kwijtgeraakt aan politiek en heiligenbeelden."

"Namen," herhaalde Li-Wei kalm. "Regeltjes. Jullie bouwen gevangenissen van woorden en noemen het geloof. Jullie zijn als blinde mannen die ruzie maken over de kleur van de zon."

De stemmen verhieven zich. De discussie ging over van theologie naar persoonlijke beledigingen. De barman stopte met poetsen. Hij legde zijn doek op de bar en keek naar de vier mannen. Zijn gezicht was gehuld in de schaduw, maar zijn ogen leken het licht van de weinige lampen in het café te absorberen.

Buiten sloeg de bliksem in, zo dichtbij dat de glazen op tafel trilden.

"De beste religie," schreeuwde Gregory over de donder heen, "is degene die de mens redt van zichzelf!"

"De beste is degene die de mens leert te leven volgens de Wet!" gilde Abraham.

"De beste is de totale overgave aan de Ene!" riep Omar.

"Er is geen beste, want er is geen begin en geen einde!" zei Li-Wei, wiens stem plotseling door de hele ruimte leek te galmen zonder dat hij schreeuwde.

Op dat moment deed de barman iets ongebruikelijks. Hij liep naar de tafel toe. Hij had vier identieke kleine, zwarte enveloppen in zijn hand. Hij legde er voor ieder één op de tafel, precies naast hun glazen.

"Heren," zei de barman. Zijn stem was niet oud en krakerig, maar klonk als het geluid van schurend graniet. "De discussie is gesloten. De rekening is opgemaakt. In deze enveloppen vindt u de uitslag van uw wedstrijd."

Gregory fronste zijn voorhoofd. "Uitslag? Welke uitslag? Wie bent u eigenlijk om ons te onderbreken?"

De barman glimlachte niet. "Ik ben degene die de glazen vult. En ik ben degene die ze aan het einde van de avond ophaalt. Maak ze open. Maar wees gewaarschuwd: de waarheid is zelden de troostprijs die u verwachtte."

HOOFDSTUK II: HET ZEGEL VAN DE STILTE

De storm buiten leek voor een moment de adem in te houden. In café 'De Areopagus' was het zo stil dat het zachte suizen van de gaslampen klonk als een naderende orkaan. De vier zwarte enveloppen lagen op de eikenhouten tafel als vier gapende gaten in de werkelijkheid.

Vader Gregory was de eerste die zijn zelfbeheersing terugvond. Hij snoof minachtend, hoewel zijn vingers licht beefden. "Een uitslag? Wat een theatrale onzin. Is dit een soort publiciteitsstunt van de brouwerij? Of een flauwe grap van de atheïstische vereniging aan de overkant?"

De barman antwoordde niet. Hij stond daar alleen maar, met zijn handen op zijn rug, terwijl hij hen aankeek met een blik die geen enkel oordeel leek te bevatten, en juist daardoor doodeng was.

Abraham, wiens hele leven was gewijd aan het ontleden van teksten, kon de verleiding niet weerstaan. Hij pakte zijn envelop met de precisie van een chirurg. "Laten we zien wat voor 'waarheid' deze barman ons te bieden heeft. Waarschijnlijk een rekening voor de kapotte glazen van vorig jaar." Hij scheurde het papier open.

Binnenin zat geen brief, maar een klein, flinterdun strookje perkament. Abraham tuurde door zijn dikke glazen. Zijn gezicht veranderde van spottend naar asgrijs. De Slivovitsj in zijn glas begon te trillen.

"Wat staat er?" vroeg Omar ongeduldig.

Abraham las het niet hardop voor. Hij legde het strookje op tafel. Er stond één enkele regel, geschreven in een handschrift dat leek op dat van een oude typemachine:

'14 mei 1972. De weduwe Goldberg. De klok die niet kapot was, maar die u voor de onderdelen hield. Uw rechtvaardigheid is een weegschaal met een duim op de schaal.'

Abraham zakte diep weg in zijn stoel. "Hoe... hoe kan hij dat weten? Dat is meer dan vijftig jaar geleden. De vrouw is al decennia dood."

Nu greep Omar zijn envelop. Hij geloofde niet in toeval, alleen in de goddelijke voorzienigheid. Hij scheurde de zwarte rand open en las zijn strookje. Zijn lippen begonnen te prevelen, maar niet in gebed.

'Gisteren, 18:45 uur. Terwijl u sprak over de eenheid van de schepping, negeerde u de bedelaar bij de moskee, omdat zijn kleding uw nieuwe jas zou kunnen bevuilen. Uw onderwerping is een masker voor uw trots.'

Omar smeed het papier op tafel. "Dit is hekserij! Spionage! Heb je camera's geïnstalleerd in de steegjes, barman?"

Vader Gregory aarzelde nu. Hij keek naar zijn kruisje en toen naar de envelop. Met een zucht van berusting, als een man die zijn biechtvader tegemoet treedt, verbrak hij het zegel.

'Elke zondag drinkt u de wijn van de mis, maar in uw hart droomt u van de kelder van de bisschop. U spreekt over de genade voor anderen, maar u heeft uw eigen broer nooit vergeven voor een schuld van tien pond. Uw liefde is een munt zonder waarde.'

Gregory sloeg een kruis, zijn ogen wijd opengesperd. De zware trappist in zijn maag voelde plotseling als lood.

Alleen Li-Wei bleef kalm. Hij opende zijn envelop met een glimlach, alsof hij een gelukskoekje ontving. Hij las de tekst en knikte traag.

'U spreekt over het stromen van de natuur, maar u heeft een dam gebouwd om uw eigen tuin. U predikt de leegte, maar uw zolder puilt uit van de bezittingen die u niet kunt loslaten. U bent de weg niet, u bent een toerist die de kaart bewondert.'

Li-Wei legde het briefje naast zijn kommetje rijstwijn. Zijn glimlach was verdwenen, vervangen door een diepe, rimpelige ernst. "De barman heeft gelijk," zei hij zacht. "We praten over de bergen, maar we zijn nog niet eens over de drempel van onze eigen voordeur gestapt."

De barman deed een stap naar voren in het weinige licht. "Heren," zei hij, en zijn stem leek nu van overal tegelijk te komen. "U heeft de hele avond besteed aan het vergelijken van uw muren. U heeft gevochten over wiens gevangenis het mooiste uitzicht heeft op de sterren. Maar geen van u heeft geprobeerd de deur open te doen."

"Wie bent u?" vroeg Gregory, zijn stem nauwelijks meer dan een fluistering. "Bent u een engel? De Duivel? Een afgezant van het Vaticaan?"

De barman lachte zachtjes, een geluid als het ritselen van droge bladeren. "Ik ben slechts de barman van de Areopagus. De Areopagus, heren... weet u nog wat dat was? De plek waar de oude Grieken hun goden berechtten. Vandaag is het de plek waar de goden hun volgelingen berechten."

Hij pakte de witte doek weer op en begon een glas te poetsen dat al brandschoon was. "U wilde weten welke religie de beste is. Dat is een interessante vraag. Maar het is de verkeerde vraag. Het is alsof vier drenkelingen midden in de oceaan ruzie maken over welke zwemslag de meest elegante is, terwijl het water hun longen vult."

"Wat is dan de juiste vraag?" vroeg Omar, zijn trots gebroken.

De barman stopte met poetsen en wees naar de achterdeur van het café, een deur die de mannen nog nooit open hadden zien gaan. Er hing een bordje op: *'Privé'*.

"De juiste vraag," zei de barman, "is niet wat u gelooft, maar wat u bent vergeten. Kom mee. Het laatste rondje is niet van het huis, maar van de Waarnemer."

Hij liep naar de deur en duwde hem open. Er stroomde geen licht naar buiten. In plaats daarvan leek de deur een gat in de duisternis te zijn, een zwartheid die zo diep was dat het café eromheen begon te vervagen.

"Ga naar binnen," beval de barman. "Eén voor één. En laat uw boeken, uw wetten en uw tradities op de drempel liggen. Ze wegen daar binnen te veel."

HOOFDSTUK III: DE SPIEGEL VAN HET NIETS

De duisternis achter de deur van de barman was niet de afwezigheid van licht; het was de aanwezigheid van iets dat ouder was

dan licht. Vader Gregory aarzelde op de drempel. Hij klemde zijn handen om het zilveren kruisje dat aan zijn hals hing, maar tot zijn ontzetting voelde het metaal plotseling loodzwaar en ijskoud aan, alsof het hem naar beneden wilde trekken.

"Ik... ik ben een gewijd man," prevelde hij, meer tegen zichzelf dan tegen de anderen. "Ik heb niets te vrezen."

"Loop dan, Gregory," zei Abraham scherp, hoewel zijn stem ook een octaaf hoger klonk dan normaal. "Als jouw geloof een rots is, waarom wankel je dan?"

Eén voor één stapten ze over de drempel. Li-Wei als laatste, met de berusting van een man die al lang wist dat elke deur uiteindelijk naar hetzelfde leidt.

Zodra de laatste voet de drempel passeerde, sloeg de deur achter hen dicht met een geluid dat niet klonk als hout op hout, maar als het dichtslaan van een sarcofaag. De mannen bevonden zich niet in een andere kamer of een achtertuin. Ze stonden op een bodemloze vlakte van grijs glas. Er was geen horizon, geen hemel, geen sterren. Alleen een oneindige, kille schemering.

En toen begon de transformatie.

Vader Gregory keek naar zijn handen. Zijn zwarte priesterboord begon te rafelen en op te lossen in grijze slierten rook. Omar zag hoe zijn keurig getrimde baard en zijn intellectuele houding wegsmolten. Ze werden ontdaan van hun uiterlijke vertoon, hun kleding, hun titels, totdat ze daar stonden als vier naakte, rillende wezens in een leegte die hen niet herkende.

"Onze boeken!" riep Omar uit, zijn stem galmend zonder echo. "Ik had de Koran in mijn zak... hij is weg!"

"Mijn Thora-rollen!" riep Abraham, die naar zijn borst greep waar hij altijd een klein gebedenboekje droeg. "Niets! Alles is weg!"

Plotseling verscheen er voor hen een rij enorme spiegels. Geen spiegels van glas, maar vloeibare schermen van herinnering en droom.

"Kijk," klonk de stem van de barman, hoewel hij nergens te zien was. "Kijk naar de goden die jullie hebben geschapen naar jullie eigen evenbeeld."

In de spiegel voor Gregory verscheen een enorme, tronende gestalte met de strenge trekken van Gregory's eigen vader, een man die nooit tevreden was geweest. De gestalte hield een brandend zwaard vast en wees beschuldigend naar de menigte.

"Dat is niet God," fluisterde Gregory, terwijl hij op zijn knieën viel. "Dat is mijn eigen angst voor straf."

In de spiegel voor Abraham verscheen een oneindig web van gouden draden, een juridisch doolhof dat zo complex was dat niemand het einde kon vinden. "Mijn Wet," snikte Abraham. "Het is geen weg naar God... het is een muur die ik om mezelf heb gebouwd om de wereld buiten te sluiten."

In de spiegel voor Omar verscheen een vlamme cirkel van absolute eenheid, zo verblindend en koud dat er geen ruimte was voor een mens om te ademen. "De Eenheid," mompelde Omar. "Ik heb de liefde opgeofferd aan de geometrie. Ik heb een god van ijs aanbeden."

Li-Wei keek naar zijn spiegel. Hij zag een rivier die in cirkels stroomde, zichzelf steeds weer verslindend. "De Tao," zei hij droog. "Ik gebruikte de harmonie als een excuus om niets te doen voor de lijdende mens naast mij. Mijn leegte was slechts luiheid."

De spiegels begonnen te barsten. De scherven vielen op de glazen vloer en onthulden wat erachter zat.

Geen engelenkoor. Geen paradijselijke tuinen. Geen Nirwana.

Er zat een enorme machine achter de spiegels. Een raderwerk van tandwielen, gemaakt van menselijke botten en aangedreven door tranen. Miljoenen kleine figuurtjes – zielen, misschien? – waren bezig de tandwielen te smeren en de vuren brandend te houden.

"Wat is dit voor gruwel?" schreeuwde Gregory. "Is dit de Hel?"

"Nee," antwoordde de barman, die nu midden tussen hen in verscheen. Hij droeg niet langer zijn barman-short, maar een kleed

geweven uit de gebeden van alle eeuwen. "Dit is de Fabriek van de Hoop. Dit is wat er gebeurt als miljarden mensen hun kracht weggeven aan beelden en dogma's. Jullie hebben de 'beste religie' willen vinden, maar jullie hebben nooit gevraagd voor *wie* die religie het beste is."

De barman wees naar de machine. "Elke keer als jullie ruzie maakten over wiens god de grootste was, werd er een nieuw tandwiel aan deze machine toegevoegd. Jullie religies zijn de brandstof voor een mechanisme dat de mensheid gevangen houdt in een cirkel van schuld en boete."

"Maar wie heeft deze machine gebouwd?" vroeg Abraham, zijn stem bevend van woede. "God? Allah? Het Universum?"

De barman keek hem aan met een blik die zo triest was dat de mannen hun ogen moesten afwenden.

"Kijk nog eens goed in de scherven van de spiegels, Abraham. Kijk wie de architect is."

Ze bogen zich over de scherven op de vloer. En in elk klein fragment, in elke splinter van de gebroken goden, zagen ze hetzelfde gezicht.

Het was niet de duivel. Het was niet de barman.

Het was hun eigen gezicht. Vier gezichten, vermenigvuldigd met een miljard, die elkaar met haat en angst aankeken door de tralies van hun eigen geloof.

"Wij..." hijgde Omar. "Wij hebben het zelf gedaan."

"Gefeliciteerd," zei de barman. "Het besef is de eerste stap naar de uitgang. Maar de uitgang is niet gratis. Om hier weg te komen, moeten jullie iets doen waar geen enkele profeet ooit opdracht toe heeft gegeven."

HOOFDSTUK IV: DE OFFERGAVE VAN DE TROTS

De machine van tandwielen, gemaakt van botten, dreunde door de grijze leegte. Het geluid was niet mechanisch; het was het

aanhoudende gekerm van miljoenen stemmen die om bevestiging riepen. Gregory, Abraham, Omar en Li-Wei stonden daar, naakt en ontdaan van alles, terwijl de barman naar een centraal mechanisme wees.

"De machine draait op zekerheid," sprak de barman, en zijn gedaante flikkerde als een vlam in de wind. "Zolang één van u gelooft dat hij de enige is die de 'sleutel' bezit, blijft het raderwerk draaien. Om de deur naar de werkelijkheid terug te vinden, moet u de machine verstikken. U moet haar voeden met de as van uw heiligste overtuigingen."

Gregory keek naar het enorme tandwiel voor hem, waarop de woorden '*Extra Ecclesiam nulla salus*' - buiten de Kerk geen heil - in vuur stonden gebrand. "Wat wilt u dat ik doe?"

"U moet de genade verwerpen die u alleen voor uzelf en uw kudde claimde," zei de barman koud. "U moet toegeven dat uw God niet in uw brood en wijn woont, maar dat u Hem daar heeft opgesloten om Hem te kunnen controleren."

Gregory aarzelde. Zijn hele leven flitste voorbij: de missen, de biechtstoel, de wierook. "Als ik dat toegeef... dan ben ik niets meer dan een oude man in een zwarte jurk."

"Precies," zei de barman. "En pas als u een oude man bent, kunt u een mens worden."

Met een trillende hand liep Gregory naar het tandwiel. Hij legde zijn hand op de gloeiende letters. "Ik beken," riep hij uit, en zijn stem brak. "Mijn altaar was een fort van eenzaamheid. Er is geen exclusieve verlossing. Ik heb de hemel kleiner gemaakt, zodat ik de baas over de sleutel kon zijn!"

Het tandwiel begon te knarsen. Een rookpluim ontsnapte uit de machine.

Nu was het de beurt aan Abraham. Hij keek naar de wetten, de eindeloze rollen van geboden en verboden die de raderen als drijfriemen verbonden. "Abraham," zei de barman. "Snijd de riemen door. Geef toe

dat de Wet niet van de berg kwam, maar uit de angst van een volk om vrij te zijn."

Abraham hilde. Hij hield van de Wet. Het gaf hem structuur, een gevoel van superioriteit boven de 'wettelozen'. "Als ik de Wet loslaat, wie beschermt mij dan tegen de chaos?"

"De chaos is de enige plek waar God kan ademen, Abraham. De Wet is slechts een vacuüm."

Abraham greep een denkbeeldig mes en sneed door de draden van zijn juridische doolhof. "Ik loochen het verbond van steen!" schreeuwde hij. "De regels waren een gevangenis voor mijn hart!"

De machine begon te schokken. Er vlogen vonken uit de raderen.

Omar stond voor de vlamme cirkel van de Eenheid. Hij hoefde niet te wachten op de barman. Hij zag nu in dat zijn obsessie met de 'zuiverheid' van God hem ongevoelig had gemaakt voor de rommelige, prachtige onzuiverheid van de schepping.

"Ik heb een god van geometrie aanbeden!" riep Omar, zijn stem krachtig en rauw. "Ik heb de wereld verdeeld in gelovigen en ongelovigen om mijn eigen onzekerheid te verbergen! Er is geen 'rechte weg'; er is alleen een gedeelde weg!"

De cirkel van vuur doofde uit met een sissend geluid, als een brandstapel die in de oceaan wordt geduwd.

Ten slotte liep Li-Wei naar de rivier die zichzelf verslond. Hij keek naar de barman. "Ik weet wat ik moet doen. Ik heb mijn onthechting gebruikt als een schild. Ik heb de pijn van de wereld genegeerd door te zeggen dat het slechts een illusie was. Maar de pijn is echt, zelfs als de 'ik' dat niet is."

Hij stapte in de rivier en hield de stroom tegen met zijn eigen lichaam. "Ik stop met stromen! Ik kies voor de stilte van de daad!"

De machine kwam met een oorverdovend gekraak tot stilstand. De tandwielen braken in duizend stukken. Het gekerm van de miljoenen stemmen hield op en werd vervangen door een stilte die zo diep was dat de mannen hun eigen hartslag konden horen.

De grijze leegte begon te scheuren. Het glas onder hun voeten werd weer eikenhout. De koude schemering werd de warme, gedimde gloed van café 'De Areopagus'.

De mannen stonden weer rond de ronde tafel. Ze droegen hun kleding weer — de priesterboord van Gregory, de bril van Abraham, de baard van Omar en de zijden jas van Li-Wei. Maar ze zagen er anders uit. Hun ogen waren niet langer die van strijders, maar van overlevenden van een schipbreuk.

Ze keken naar de barman, die weer achter de bar stond en kalm de witte doek over de toog haalde. De vier zwarte enveloppen op tafel waren verdwenen.

"Is het voorbij?" vroeg Gregory schor. Hij pakte zijn glas trappist op, maar zette het onmiddellijk weer neer. De drank smaakte hem niet meer.

"Het is pas begonnen," zei de barman zonder op te kijken. "U heeft de machine in deze kamer gestopt. Maar buiten staan er nog miljarden."

"Wie bent u werkelijk?" vroeg Abraham, zijn stem vol ontzag. "U heeft ons de waarheid laten zien... bent u de Schepper?"

De barman stopte met poetsen. Hij keek hen aan, en ditmaal was er geen schaduw meer in zijn ogen. Hij leunde over de bar en wenkte hen dichterbij.

"Ik zal u de laatste waarheid vertellen," fluisterde hij. "De waarheid die de machine draaiende hield, zelfs nadat u uw boeken had opgegeven."

HOOFDSTUK V: DE REKENING VAN HET BESTAAN

De vier mannen leunden over de bar, hun ademhaling synchroon met het tikken van de oude klok boven de drankflessen. De barman keek hen een voor een aan. Hij leek niet langer op een barman, maar ook niet op een god. Hij leek op een spiegel waarin geen reflectie te zien was.

"U vroeg of ik de Schepper ben," begon de barman, terwijl hij een fles pakte die geen etiket had. De vloeistof erin was kleurloos als water, maar leek het licht te buigen. "Dat is een charmant, menselijk concept. Het impliceert dat er iemand is die de regels heeft bedacht, iemand die de verantwoordelijkheid draagt voor de rommel in deze vallei. Maar de waarheid is veel... soberder."

Hij schonk vier kleine glaasjes in.

"De machine die u zojuist heeft gestopt, die fabriek van botten en dogma's, was niet door mij gebouwd. En ook niet door een duivel. Die machine was de back-up. Een noodaggregaat."

"Noodaggregaat voor wat?" vroeg Omar, wiens intellectuele nieuwsgierigheid zelfs na de schok van de leegte nog steeds overeind bleef.

"Voor het Niets," zei de barman simpelweg. "Ziet u, het universum is geen creatie. Het is een vergissing. Een kosmische kortsluiting in een oneindigheid die eigenlijk volkomen stil en leeg hoort te zijn. Bewustzijn is een infectie, een foutje in de code van de stilte."

Vader Gregory schudde zijn hoofd. "Dat kan niet. De liefde... de orde van de sterren..."

"De 'orde' is wat u ervan maakt om niet gek te worden van de eenzaamheid," onderbrak de barman hem zachtjes. "Religies waren nooit bedoeld om de Waarheid te vinden. Ze waren bedoeld als isolatiemateriaal. Ze hielden de kille tocht van de zinloosheid buiten. U discussieerde over welke religie de 'beste' was, maar u had net zo goed kunnen discussiëren over welk behangpapier het beste is om een scheur in de muur te verbergen."

Abraham keek naar de zwarte deur die nu weer een gewone houten deur leek. "En die machine dan? Die spiegels?"

"Dat was uw eigen energie," zei de barman. "Mensen zijn de machine. Jullie collectieve angst is zo krachtig dat het een eigen realiteit heeft geschapen. Jullie gebeden, jullie haat, jullie regeltjes... ze hebben

een soort spirituele zwaartekracht gevormd die de illusie van het bestaan in stand houdt. Zolang u blijft vechten over God, blijft de wereld draaien. Maar vanavond... vanavond bent u gestopt met vechten."

Li-Wei begreep het als eerste. Zijn gezicht werd wit. "Als wij stoppen met geloven in de machine... als we stoppen met de illusie te voeden met onze zekerheid..."

"Dan houdt de kortsluiting op," knikte de barman. "Dan keert de stilte terug."

Buiten het café hield de storm plotseling op. Niet zoals een storm die overtrekt, maar zoals een film die wordt stopgezet. Het geluid van de regen verdween. Het gebonk van de wind op de ruiten was weg. Er was geen enkel geluid meer uit de stad Londen. Geen auto's, geen sirenes, geen stemmen.

Gregory rende naar het raam en trok het gordijn opzij. Hij slaakte een kreet van afschuw.

Buiten het raam was er geen straat. Er was geen straatlantaarn. Er was alleen een egaal, grijs vacuüm dat langzaam de muren van de Areopagus op begon te slokken. Het café was niet langer een gebouw in een stad; het was een klein eiland van hout en glas dat dreef in een oceaan van absolute nietsheid.

"De rekening, heren," zei de barman, en hij legde vier kleine bonnetjes op de bar.

Ze waren blanco.

"U heeft de machine kapotgemaakt door uw trots op te offeren," zei de barman. "Dat was een nobele daad. Maar u bent vergeten dat de machine het enige was dat de muren van dit café overeind hield. Zonder uw religieuze ficties, zonder de muren van uw dogma's, is er geen bescherming meer tegen de werkelijkheid."

"We gaan dood," fluisterde Abraham.

"Nee," corrigeerde de barman hem. "Doodgaan impliceert dat u ooit werkelijk heeft bestaan. U houdt simpelweg op met een vergissing

te zijn. U keert terug naar de stilte waaruit u nooit had mogen ontsnappen."

De barman pakte zijn eigen glas en hief het naar hen op. "Op het Niets, heren. De enige plek waar geen discussie mogelijk is."

Hij dronk het glas in één teug leeg en loste onmiddellijk op in een wolkje as.

Gregory, Abraham, Omar en Li-Wei keken elkaar aan. In deze laatste seconden was er geen christen, geen jood, geen moslim en geen taoïst meer. Er waren alleen vier wezens die elkaars hand vastpakten, terwijl de muren van het café als droog zand uit elkaar vielen.

De laatste flessen drank verdampten. De eikenhouten tafel loste op. De gaslampen doofden uit.

De laatste gedachte van Gregory was geen gebed. Het was een verbazing: dat de waarheid zo ontzettend stil kon zijn.

Einde

Een nogal ongemakkelijke gedachte, nietwaar? Dat onze hele beschaving, onze kathedralen, onze wetboeken en onze heilige oorlogen niets meer zijn dan een flinke dosis lawaai om de stilte buiten te houden.

We vechten zo hard om gelijk te hebben. We bouwen zulke prachtige, ingewikkelde systemen om onszelf ervan te overtuigen dat we belangrijk zijn, dat we een doel hebben, dat er iemand 'boven' naar ons kijkt met een notitieblokje in de hand.

Maar misschien is het grootste geschenk van de hemel wel dat er helemaal niemand thuis is. Dat we de vrijheid hebben om onze eigen sprookjes te verzinnen, zolang we maar onthouden dat het sprookjes zijn. Want op het moment dat je gaat geloven dat jouw sprookje het enige echte is... tja, dan bouw je een machine.

Dus, de volgende keer dat u in een café zit en u voelt de behoefte om iemand te overtuigen van uw absolute gelijk... doe uzelf een plezier. Bestel nog een rondje. Praat over het weer. Of over de kleur van de gordijnen.

Want geloof me, de stilte heeft geen haast. Ze wacht wel tot de barman de lichten uitdoet. En tegen die tijd wilt u liever een goed glas wijn hebben gedronken dan een goede discussie hebben gewonnen.

Slaap lekker. En droom vooral van niets. Het is de enige plek waar het nooit regent.

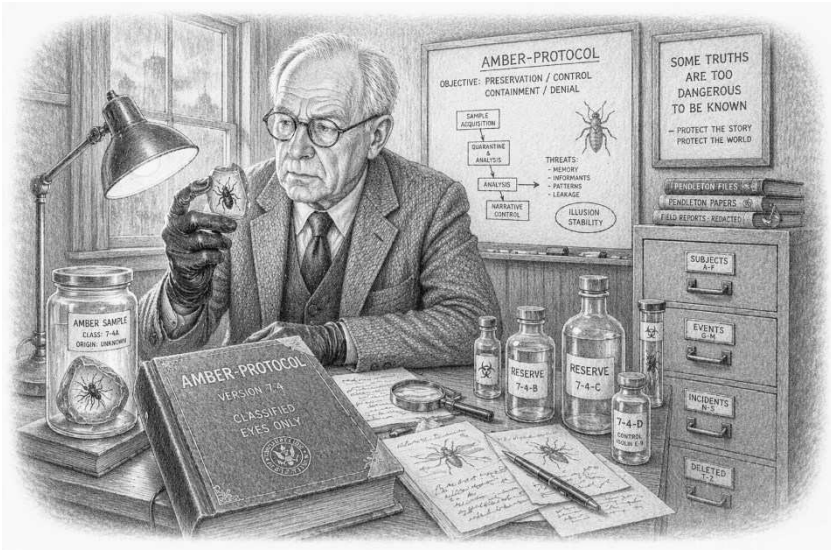
Welkom terug.

Men zegt wel eens dat het volk de leider krijgt die het verdient. Een deprimerende gedachte, vindt u niet? We kijken naar de wereldtop en we zien mannen met vreemde kapsels en nog vreemdere meningen, en we vragen ons af: *'Hoe zijn ze daar in hemelsnaam gekomen?'*

Neem nu President David Dennison. Een man wiens beleid zo extreem is dat het grenst aan het krankzinnige. Hij stelt wetten voor die de zwaartekracht lijken te tarten en beledigt bondgenoten alsof het een olympische sport is. En toch... hij wint. Altijd. Elke protestmars lost op in het niets, elke motie van wantrouwen verdampt als ochtendmist.

Is het charisma? Is het geluk? Of is er een kracht aan het werk die veel ouder is dan de democratie en veel hongeriger dan een politicus in verkiezingstijd?

Lees mee over het Amber Protocol. We gaan op bezoek in het Witte Huis, waar de muren niet alleen oren hebben, maar ook een uiterst eigenaardige smaak. Een absurdistisch verhaal. Toch?

2 Het Amber-Protocol

HOOFDSTUK I: DE ONWAARSCHIJNLIJKE TRIOMFATOR

In de geschiedenis van de Verenigde Staten waren er excentrieke presidenten geweest, mannen die praatten tegen hun paarden of die dachten dat ze door de geest van Thomas Jefferson werden bezocht tijdens het scheren. Maar David Dennison was van een andere orde. Hij was een man die eruitzag alsof hij was geboetseerd uit slecht gerijpte kaas en wiens retoriek de subtiliteit had van een sloopkogel in een porseleinkast.

Zijn nieuwste decreet, het 'Wetsvoorstel ter Bevordering van de Nationale Stilte', stelde voor om alle vogels in stedelijke gebieden te laten vangen en te voorzien van kleine, vilten muilkorffjes, omdat hun ochtendgezing de 'economische focus van de hardwerkende Amerikaan' zou verstoren. Het was absurd. Het was onuitvoerbaar. Het was volslagen krankzinnig.